

Farní zpravodaj

2012 / 4

Římskokatolická farnost Děkanství Žamberk

prosinec

Přeji Vám příjemný adventní čas a vyprošuji mnoho Božího požehnání do nového církevního roku i roku občanského, který nám Pán ve své štědrosti nabídne.

Žijeme v době svobody a velikých možností, které nám přinášejí mnoho dobrého, ale musíme si dávat také pozor na to, co nás o svobodu může připravit.

Učme se vnímat přítomnost, s důvěrou v Boží moc se dívejme do budoucnosti a jako moudří se poučme z minulosti..

Přeji Vám, aby letošní adventní doba a následující vánoční svátky byly o zklidnění i ztišení se a radosti, kterou udělám druhým tím, že překonám sám sebe a nebudu čekat, co udělá ten druhý.

Učme se konkretizovat naše sny a nebojme se překročit představy. Překonat sám sebe a pomoci druhým přináší Nejvyšší radost.

S poděkováním za to dobré, s prosbou za odpuštění toho, co se nepovedlo i s výzvou k odložení lhotejnosti.

P. Olda Kučera

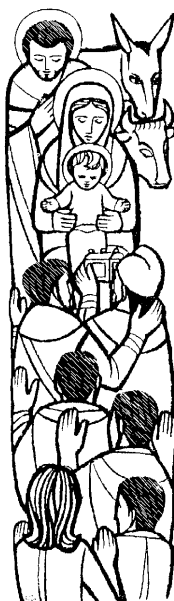
PROSINEC

Fráňa Šrámek

Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až lesní půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý náhle, dětinný,
a v rukou žmole beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již a budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chlěva,
v němž vůl a oslík klímají,
světýlka stříknou zprava, leva,
noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají.

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ OTCE KANOVNÍKA FRANTIŠKA LUKEŠE

Před námi jsou vánoční svátky. Potřebujeme tyto dny sváteční, abychom se zas vnitřně srovnali, abychom si vzpomenu na všechno krásné v našem životě. Také na svobodu, která nám byla dána a kterou jsme v minulosti tolik postrádali. Potřebujeme svátky, jež je třeba v plnosti prožít. Kdyby totiž byly jen dny všední, propadli bychom únavě, lhostejnosti a třeba i nudě a otrávenosti, prostě všednosti, která by nás přemohla. Proto slavíme svátky, abychom se vzpamatovali. Dáváme se niterně dohromady, hledáme své bližní, abychom jim udělali radost, abychom je aspoň s láskou pozdravili, abychom ukázali svým přátelům, jak patříme jeden druhému a jak se navzájem potřebujeme.

Každý člověk má svátky skutečně slavit. Jsou to dny radosti, kdy jsme lepší, jsou to dny plné jasu. Svátky jsou jako rozinky a jako mandle v těstě vánočky. Jsou to dny, na které se těšíme a na které rádi vzpomínáme. Plně prožívat vánoce a pak vzpomínat, to činí život krásným.

Vánočním svátkům předchází ona obrovská zvěst: Zvěstuji vám radost, která patří všem lidem, k níž jsou všichni povoláni. Předpokladem této radosti není vánoční jídlo a dárky, ale niterný klid, čisté svědomí, pokoj hluboko v duši. Toto působí, že se člověk uvnitř cítí zcela svátečně. Proto by si měl člověk vyřešit všechny své problémy, smířit se s těmi, kterým ublížil. Nesmíme v sobě nevyřešené zlo nechat zhnisat, to musí ven. Neléčená choroba je nesmírně zlá. Konflikty opravdu nutno řešit, to patří k základu vyrovnaného života. Člověk toho musí udělat mnoho, aby měl vnitřní klid. Musím umět i odprosit, odpustit. Vždy je lépe mluvit s tím druhým, než setrvávat v zarputilém mlčení.

Můžete si klidně říci, že si nebudete dávat docela žádné velké dárky, ale k tomu je třeba niterného přesvědčení, že život pro druhého a služba druhému je darem nad všechny dary.

Stejně nemáme na dary pro všechny. Proto každému chceme udělat radost aspoň dobrým a laskavým slovem, že se na někoho usmějeme a upřímně v lásce stiskneme jeho ruku. Tak se naučíme vánoční svátky skutečně slavit, což znamená: celé dny si svátečně zpívat hluboko v duši. To je víc než slyšet nebo zpívat koledy.

O vánocích chceme být se svými u jednoho stolu v krásné sváteční pospolitosti, které se na světě nic nemůže vyrovnat. O těchto svátcích si plně uvědomujeme, že komu patříme a čím opravdu jsme, kde je náš domov, náš stůl, naše židle a také ti druzí, kdo na nich sedí. Pak je o vánocích všechno jiné, štěstí je nám tak blízko, na dosah rukou, to štěstí vlastně v sobě neseme a z té plnosti všem rozdáváme. Vánoce totiž mohou být zázrakem, znamenají proměnu všeho všedního v jeden velký svátek, svátek naší víry v příchod Páně, příchod Lásky, příchod Pokoje na tento často tak ubohý svět. Proto tento svátek působí tolik dní dopředu, ale pak by neměl pomalu doznívat, ale stále nás formovat v lidi lepší.

Kdo v plnosti prožije vánoce, cítí, jak vedlejší jsou různosti našich zájmů, politická přesvědčení a uskupení. Všichni si uvědomujeme, že jsme lidé a že všichni máme na této smutně krásné zemi jeden úděl radosti i bolesti.

Chtěl jsem Vám, svým přátelům, povědět, že základem vánočního slavení je niterný pokoj, víra, naděje i láska. A svoboda, bez níž by byl život jen otročením. Bez ní nelze šťastně žít. Svoboda nám všem otevřela cestu k Boží pravdě, k pravým vánočním svátkům. Když jsme niterně vyrovnaní a máme se rádi, pak jakoby jedněmi ústy, ale celou bytostí zpíváme: Narodil se Kristus Pán, veselme se. Uvědomuji si, že se připozdívá... Ale něco krásného se při tom zas otevírá. I vánoce o tom svědčí.

Otec kanovník František Lukeš byl po sametové revoluci poděbradským proboštem, předtím působil jako kněz královéhradecké diecéze ve farnostech Náchod, Libice nad Cidlinou a Činěves. Napsal 4 knihy povídek a měl řadu přátel mezi umělci. O přátelství s Jaroslavem Seifertem, s Karlem Svobodou a s Vladimírem Komárkem se zmiňuje ve své knížce „Byl jsem nablízku“. Dopisy s jeho přítelem, operním pěvcem Vilémem Přibylem, jsou základem jeho poslední knížky „Takový podraz od Pánaboha jsem nečekal“. František Lukeš zemřel před necelými patnácti lety.

Jeho knihy povídek si můžete vypůjčit i ve farní knihovně Žamberk

Marie Souradová

ANNA TOMANOVÁ – SETKÁNÍ U JEJÍHO HROBŮ

Možná není dostatečně známo, že z našeho kraje pochází stigmatizovaná omilostněná žena Anna Bohuslava Tomanová, od jejíhož narození dne 8. listopadu uplynulo 105 let.

Do svých čtyř let žila jako každé jiné dítě se svými rodiči v nedalekých Pastvinách. V tomto věku, kdy byla svědkem požáru sousední chalupy, utrpěla šok a zranění páteře při pádu z lavice u okna. Začala její celoživotní křížová cesta. Postupně ztrácela schopnost chodit a od svých 14 let byla úplně upoutána na lůžko. K tomu se přidalo i částečné ochrnutí rukou. A tehdy pod vedením kláštereckého faráře P. Františka Morávky se Anička učí chápat cenu utrpení ve spojení s Kristovou Obětí.

V roce 1928 se jí dostává prvního vidění Pána Ježíše a Jeho Matičky a dozvídá se, že dostane „strupy“. Tělesně i duševně velmi trpí.

Nikdy nemohla chodit do školy, ač po tom velmi toužila. Kromě toho zakoušela hodiny a hodiny samoty, když rodiče museli na pole a starali se o hospodářství. V útlém věku jednou přilezla po kolenou za svými rodiči na pole, které bylo vzdálené asi dva kilometry. Její utrpení vystupňovaly pobyty v nemocnicích v Kladsku a zvláště v České dětské nemocnici v Praze.

Anička od prvního svatého přijímání nabízí své utrpení za nemocného bratříčka Bernarda, tehdy čtyřletého, a později za mnoho dalších lidí, kteří se uzdravují, zato Anička po nějakou dobu nese jejich nemoc.

Později se významnou událostí v jejím životě stává primice jejího bratra Bernarda sloužená dne 4. června 1944 v Klášterci nad Orlicí. V pátek nato, 9. června, je i v jejím pokoji sloužena mše svatá. Po Proměňování zažije viditelné mystické zranění. Ze hřbetu rukou a nohou a z boku prýští krev. Anička se tak zařadí k přibližně třem stům stigmatizovaných mužů a žen v celých dějinách Církve. Očití svědkové popisují, že její

stigmata krvácela v pátek a hlavně o Velikonocích. Objevovaly se i rány na čele po trnové koruně a na zádech po bičování.

Stigmata Aničku připodobnila Ukřižovanému Ježíši, přesto její velikost nespochybává v tomto mimořádném jevu, nýbrž v tom, jak se snažila následovat našeho Pána, který praví: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme na sebe svůj kříž a následuje mě.“ (srov. Lk 9, 32). Tak to zdůraznil náš Otec biskup Mons. Jan Vokál ve svém dopise více než 350 účastníkům setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové u jejího hrobu v Klášterci nad Orlicí dne 9. června letošního roku. Zároveň oznámil svůj úmysl zahájit diecézní proces blahorečení této příkladné následovnice Krista, od jejíž smrti nás dělí pouhých 55 let.

Anička od roku 1946 bydlela s rodiči na farách u svého bratra kněze, nejprve v Koclířově a posledních devět let života pak v Dubenci u Jaroměře. Zemřela během necelých dvou týdnů dne 29. března 1957 v nemocnici v Jaroměři. Rozloučení v dubeneckém kostele se konalo 2. dubna a příštího dne se pak uskutečnil pohřeb do rodinného hrobu v Klášterci nad Orlicí. Vyšehradský kanovník P. Antonín Stříž ve své pohřební řeči uvedl: *„Poukázali jsme na krásné vlastnosti naší Aničky – Bohuslavy, na její pokoru, hrdinnou trpělivost, hluboce křesťanské smýšlení, láskyplné smýšlení s Kristem, něžnou oddanost Matce Boží, pohotovost k obětem za bližní. Je přece třeba, aby její příklad zářil duším klesajícím a malověrným a povzbuzoval ke svaté lásce. Při tom velebíme Pána, jenž zahanbuje chytrost světa a zjevuje svou Božskost malíčkým poníženým. Děkuje se za divy, které Jeho milost dovede tvořit v nástrojích zdánlivě nejchatrnějších.“*

Kdo by se chtěl blíže seznámit s životem naší vzácné krajanek, kterou Bůh i dnes na její přímluvu vyznamenává různými milostmi a zázraky, může vykonat návštěvu jejího hrobu a zastavit se na faře v Klášterci, kde jsou k dostání DVD s vyprávěními očitých svědků a záznamem pobožností při zmíněném setkání.

Michaela Pachelová

JAK JSME POBYLI

Je to právě rok, co jsem si o Farním Silvestru „vytancoval“ úkol, že mám v letošním roce zorganizovat farní den. Musím se přiznat, že to pro mě byl šok a trochu mi to i pokazilo sváteční náladu. Nevěděl jsem, co má být farní den a už vůbec mě nenapadlo, co obnáší jeho organizování. Protože podzim byl daleko a ještě před tím mě čekala příprava tábora, o které jsem musel přemýšlet mnohem dřív, dlouho jsem se tím netrápil. Tábor byl za námi a hned další pondělí k nám nastoupil topenář, který převrátil celý byt vzhůru nohama. Když jsme se dostali z nejhoršího, byl čas strávit alespoň týden společně dovolené a už se hlásil školní rok. To byl nejvyšší čas zabývat se vážně i organizací farního dne.

Ne, že bych o tom dříve nepřemýšlel. Už v létě jsem o tom mluvil třeba s Lád'ou Jedlinským, který mi nabídl kontakt na kouzelníka. Taky jsem celou věc konzultoval s otcem Oldřichem. Dohodli jsme se, že uspořádáme opravdu jen přátelské setkání s malým občerstvením a pokusíme se zajistit trochu společné zábavy. Věděl jsem, že jediný způsob, jak setkání uspořádat, je poprosit o pomoc ostatní farníky a to se také stalo.

Taky jsem všechny prosil, aby podpořili celou akci modlitbou, protože jak známo, bez Božího požehnání marné lidské namáhání.

S otcem Oldřichem a s Marií Jägrovou jsme si sepsali, co všechno je třeba zařídit a trochu jsme si rozdělili úkoly. Nutno podotknout, že se přihlásilo i několik dalších lidí ochotných pomoci. Další jsme ještě oslovili a musím s radostí říci, že si nevzpomínám, že by někdo spolupráci odmítl. Obzvláště mě příjemně překvapilo, jak se rozvinula aktivita mnoha lidí ohledně občerstvení. Miloš Klubert, který nám už výborně vařil na tábore, se ujal přípravy řízků, Moskvovi zařídili výborný zvěřinový guláš. Představa byla, že si obojí dáme s chlebem. Než jsem se rozkoukal, přišla nabídka zprostředkování jeho objednávky

za dobrou cenu. Nakonec k chlebu přibýly i knedlíky a k řízku pracovitě ruce vykouzly výborný salát. Ani nemluvím o tom, kolik rukou se podílelo na přípravě dalších dobrot, které se sešly ve farní kuchyni v den setkání. Díky všem za to.

Otec Oldřich zajistil pití a pomohl nám dopravit stoly a lavice na faru a zpět. K dispozici dal nejen zahradu, ale i stan, který jsme s ochotnými muži postavili.

Všechno šlo jako na drátku, jen počasí stále hrozilo katastrofou. Přiznám se, že jsem se bál, že za špatného počasí se lidem nebude chtít přijít. Překvapivě se moje obava nepotvrdila. Tedy počasí bylo katastrofální. Zima a déšť. Ale lidé přišli a dokázali být spolu, i když bylo venku tak nepříjemně. Dokonce se mi zdálo, že byli spokojeni a že se dobře bavili a to bylo tím nejdůležitějším cílem setkání.

Moc milé bylo i divadlo, které opravdu velmi na rychlo nastudovala Maruška Souradová s dětmi. Velkou radost mi udělaly také Natálka s Liduškou, které přispěly ke společné zábavě svojí trochou do mlýna. A to se díky počasí nepodařilo připravit úplně všechno, na co jsme původně mysleli. Tak snad příště.

Ještě nesmím zapomenout na mnoho rukou, zejména ženských, které se podílely na přípravě jídla a obsluze při občerstvení. Byl to opravdu hrdinský výkon. Trochu mě mrzelo, že ti kdo pracovali, neměli tolik prostoru pro sebe. Ale věřím, že si každý, i při náročné službě, přišel na své.

Takže nezbyvá než poděkovat Pánu Bohu, že nás povzbuzoval k tomuto dílu. Já jsem to moc potřeboval. Otci Oldřichovi za to, že tuto akci vyprovokoval a že ji nenápadně, ale velmi účinně podporoval. Všem těm, kteří přiložili ruku k dílu ať už při modlitbě, při přípravě nebo při vlastním setkání, ale také všem, kteří, nevěda do čeho jdou, oželeli nedělní oběd v teple domova a přišli i v tak nepřijemném počasí jaké nastalo.

Jestli mi něco bylo líto, tak že se nemohla zúčastnit Maruška Jägerová, která mi byla v dobách největších pochyb velkou oporou.

Díky všem a doufám, že se příští společné dílo zase vydaří.

bratr Tom (Tomáš Ježdík)

MISIJNÍ KLUBKO ŽAMBERK

Chci vás krátce informovat o tom, co jsme od září společně prožili. Nacvičovali jsme scénku o svatém Václavovi, kterou jsme pak předvedli 7. října na oslavě Farního dne. Doufáme, že se Vám líbila. V říjnu jsme se zapojili do oslav Misijní neděle, kdy děti na mši svatou přinesly symbolické dary pěti světadílů. Při přímlovách jsme prosili za zmírnění bída duchovní i materiální. Na faře jste pak prostřednictvím Papežského misijního díla dětí mohli přispět

na projekty na podporu chudých. Děkujeme za dar 1310 Kč! V listopadu jsme se sešli na hřbitově, kde jsme v modlitbě a při mši svaté mysleli na naše zemřelé.

A co nás čeká? V adventu budeme šetřit na Jeden dárek navíc pro děti ze Zambie, nakreslíme vánoční pohledy, které Vám pak 3. adventní neděli nabídneme s prosbou o dar na misie. Ve čtvrtek 20. prosince po rořátní mši svaté proběhne krátká adorace a pak jsou děti zvány na snídani na faře. A čekají nás prázdniny a oslavy Narození Pána Ježíše. Přejeme vám požehnané Vánoce!

Za misijní klubko *Marie Souradová*

DRAKIÁDA

Letos nás na farní Drakiádu pozvali Jägerovi. Konala se na louce za jejich domkem a sešlo se nás opravdu hodně. Vyskytl se však jeden podstatný problém, vítr ne a ne zafoukat. Děti nejprve běhaly s draky po louce, ale potom jsme vytáhli míče a létající talíře a nechali draky odpočívat. Důležitou součástí Drakiády je samozřejmě také táborák, opékání buřtíků a zpěv. Hry na kytaru se zhostil pan domácí Ondra a my všichni víme, jak je v tom dobrý. Nálada byla výborná, dobře jsme si my dospělí popovídali a zapívali. Děti si společně zařadily a buřty v nich jen mizely. Rozcházeli jsme se až téměř za tmy a nikomu nevadilo, že vítr dnes ne a ne zafoukat. Těšíme se za rok!

Jitka Moskvová

ZE ŽIVOTA MISIJNÍHO KLUBKA VE SLATINĚ NAD ZDOBNICÍ

V září jsme se s naším Misijním klubkem připravovali na Misijní den, který proběhl 22. 9. 2012 v Chocni. Všichni jsme mohli na vlastní oči vidět, jak žijí indiáni Inuité na dalekém severu Kanady a vyzkoušet si opravdickou indiánskou čelenku jako Vinnetou, tančit spolu s africkými sestřičkami klariskami, vidět film z misijních oblastí a život dětí v africké mateřské školce, zahrát si na originální piano ze Zambie, uvázat si slaměného ptáčka na památku, hrát si stejně jako děti na druhém konci světa, shlédnout na zámku výstavu hub, odnést si malý dárek z misijního jarmarku, vychutnat si s láskou uvařenou polévku a další dobroty, zpívat, radovat se a společně prožít jednotu s Kristem skrze eucharistii... A také zažít slavnostní přijetí do Misijního klubka! Mezi dvaceti dětmi z pěti klubek, byla i Natálka ze Slatiny, která slavnostním obřadem rozšířila řady našich misionářů!

Měsíc říjen jsme plnili misijním růžencem za děti na celém světě a přípravami na oslavy Misijní neděle a 100. výročí PMD v našich zemích. S dalšími dětmi z klubek jsme se účastnili misijní bohoslužby pro rodiny s dětmi v Rychnově, kde děti předvedly, co se na pravidelných setkáních naučily.

V listopadu čekali ve Slatině n. Zd. na naše malé misionáře setkání s národním ředitelem PMD v Zambii P. Bernardem Makadani Zulu, s otcem Jiřím Šlégrem, národním ředitelem PMD v ČR a s jeho asistentkami sr. Emanuelou a Benediktou! Jako překvapení jim děti i s maminkami zazpívaly a předaly dárky pro děti v Zambii. Byl to pro všechny nevšední a radostný zážitek.

Pro děti v Africe také chystáme Jeden dárek navíc. Ten nám může pomoci připravit každý a potěšit v Zambii ty nejmenší přispěním na stavbu mateřské školy pro 500 chudých dětí. Už nyní však chci

poděkovat jménem svým i jménem papežských misíí farníkům ze Slatiny n. Zd. a Líšnice za dary za Misijní kalendáře, které jdou na podporu projektů pro děti v bídě.

V sobotu 1. 12. jsme pořádali Misijní adventní jarmark v kulturním domě, na kterém si přítomní mohli vybrat z různých dárků od dětí i dospělých. Děkujeme našemu panu kostelníkovi za doma vyrobené svíčky a všem maminkám za pomoc s pečením a zdobením perníčků.

V nejbližší době připravujeme nejen pro děti ve farnosti setkání s názvem Sv. Mikuláš nás učí štědrosti. Plánujeme Misijní jarmarky ve školách, Pohled pro misie, vánoční posezení s příběhem o Ježíšově narození s koledami a již tradičně návštěvy nemocných a starých lidí, kterým děti předají své dárky. Další podrobnosti zájemcům ráda sdělím a na naše setkávání srdečně zveme.

A na závěr se s Vámi podělím o modlitbu, ve které se prosí o požehnání pro děti v misijním Díle dětí: "Nebeský otče, děkujeme Ti, že jsi nás povolal jako své milované děti. Dotkni se, prosím, srdcí těchto dětí, ať dodávají sílu a odvahu trpícím lidem na celém světě. Ať vyrůstají v Tvé milosti, ať jsou důvodem radosti v celé církvi a vždy je naplňuj svým požehnáním. Ať jim všemohoucí Bůh žehná ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého. Amen".

Za celé Misijní klubko Vám přeji adventní Boží pokoj, velkou radost v čase vánočním a za Papežská misijní díla děkuji za Vaši štědrost a ochotu pomáhat druhým!

Diecézní ředitelka PMD, *Bronislava Halbrštátová*, www.missio.cz

PŘEDADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA V ORLÍČKÁCH

V pátek 30. 11. jsem se s Markétou vypravila na duchovní obnovu, která se měla konat na faře v Orlicích. Začali jsme mší svatou v kostele v Jablonném nad Orlicí a poté se přesunuli na faru do Orlicek. Páteční večer s námi strávil otec J. Roušar z Dolní Čermné. Společně jsme se zamýšleli a diskutovali na téma "Jako strom zasazený u vody", což bylo motto celého setkání. V sobotu nás navštívil otec R. Maláč z Červené Vody a dopoledne proběhla hlavní část programu, kdy otec Maláč měl promluvu, proběhly také společné chvály a díky a vše bylo prokládáno zpěvem a modlitbou. Společně jsme se pak naobědvali, podebatovali s otcem a byla tu i možnost přistoupit ke svátosti smíření. Setkání jsme zakončili procházkou po zasněžených Orlicích a s duší připravenou na příchod Pána jsme se opět rozjeli do svých domovů. Akci nechyběla správná atmosféra, bylo zde spousta mladých lidí a každý si nepochybně odnesl spoustu, především duchovních zážitků.

Šárka Kladivová

VŠE CO MOHU DÁT JE CHVÁLA, VŠE CO MOHU DÁT JE DÍK ...

V minulých dvou vydáních Farního zpravodaje jsme si oživilí vzpomínky na farní poutě vedené panem JUDr. Cimpríkem, který dne 10. listopadu oslavil vzácné 90. narozeniny. Poprosila jsem ho, jestli by pro nás na svůj zajímavý a rozmanitý život trochu zavzpomínal.

Nedávno jste oslavil devadesáté narozeniny. Jak hodnotíte svou životní cestu, udělal byste z dnešního pohledu něco jinak?

Moje odpověď je jednoznačná: nikoliv! Neudělal, přestože můj životní příběh je jako pestrá mozaika skládající se z řady mnohdy paradoxních situací a nahodilých momentů, které několikrát zcela změnily běh života. Zastával jsem vždy křesťanské hodnoty a důvěřoval v Božskou Prozřetelnost, která vše řídí podle svého plánu a vždy se vyjevilo, že správně. Mnohokrát v životě jsem se ocitl na rozcestí, kdy bylo nutno se rozhodnout o dalším směru životní cesty. Vždy jsem se řídil vnitřním vnuknutím, byť bylo někdy i momentálně nepříjemné, vždy se však ukázalo, že zvolená cesta je správná a je v souladu s morálkou i právem. Moje hodnocení životní cesty mi přináší dobrý pocit, že jsem sloužil dobru a nemusím se za způsob života v ničem hanbit.

Jaké jste měl dětství, čím byli vaši rodiče a které školy jste absolvoval?

Mým rodištěm je malá vesnička Orlov asi 8 km od Vysokého Mýta. Rodiče měli malé hospodářství, které poskytovalo jen velmi skromnou obživu. Narodil jsem se jako nejmladší z 5 dětí. Svízelná finanční situace v rodině se ještě zhoršila, když před vánocemi r. 1925 ve věku 53 let zemřel tatínek, a o půldruhého roku později, na jaře 1927, i můj nejstarší bratr. Jako obětavý hasič při požáru v obci v dešti prochladl a nepřežil zápal plic. Bylo mu teprve 18 let.

V letech 1928-1932 jsem navštěvoval dvoutřídní obecnou školu v sousední obci Zálší. Poté jsem přestoupil na měšťanskou školu v Horní Sloupnici, což tehdy bylo zcela vyjímečné, poněvadž na venkově bylo naprosto samozřejmé jen základní vzdělání na obecné dvoutřídní škole. I když po vyučování na mne čekala doma spousta práce a na přípravu do školy mi zbývalo málo času, dosahoval jsem dobrých výsledků. Škola mě bavila, měl jsem ji rád a postupně ve mně uzrávala touha jít na střední školu. Uvědomoval jsem si nereálnost této myšlenky s ohledem na napjaté majetkové poměry v rodině a dlouho jsem se neodvažoval doma o tomto svém přání zmínit. Pak jsem si přece jen dodal odvahy a po mnoha úvahách a za podpory dobrých lidí a stipendií bylo vyhověno mému přání. Po úspěšné přijímací zkoušce jsem v roce 1935 nastoupil do druhé třídy reálného gymnázia ve Vysokém Mýtě. Po překonání počátečních obtíží, které přinesla tato změna, se má životní situace zlepšila. Na doporučení ředitele gymnázia jsem se dostal do rodiny spolužáka ve mlýně nedaleko Vysokého Mýta a později do rodiny dalšího spolužáka, jehož otec byl lékařem v Mýtě. Vděčně vzpomínám na tyto dobrodince, kteří ve smutných válečných dobách tak přispěli k obohacení mého citového života.

Po maturitě v květnu 1942 ve strašném období „Heydrichiády“ následovalo totální nasazování do válečného průmyslu v Říši. S určitou dávkou štěstí mě postihlo totální nasazení v zemědělství na velkostatku Klöcker ve Vysokém Mýtě od počátku roku 1943. Při „náhodném“ setkání se spolužákem jsem se dověděl o možnosti, (což jsem neměl ani tušení), pracovat jako učitel po vykonání zkoušky. A tak po tvrdé přípravě jsem se

přihlásil ke zkoušce v Praze. Jednalo se o dvoudenní zkoušku ústní i písemnou na učitelském ústavu v Praze a po jejím absolvování jsem obdržel osvědčení o učitelské způsobilosti. Byla mi dána možnost nastoupit buď v Jilemnici, nebo v Žamberku. Zvolil jsem bližší Žamberk a 1. prosince 1943 jsem nastoupil jako učitel na učňovské škole ve Vamberku. Tak se paradoxně uprostřed hrozného války změnil běh života, že jsem mohl vykonávat učitelskou práci, která mě plně uspokojovala. Tehdy ještě školní mládež byla vychovávána k úctě k autoritám – k rodičům, ke škole, ke starším lidem, což dnes už není tak běžné. Přestože jsem měl ve škole před sebou prakticky své vrstevníky (bylo mi 21 let), byl jsem pro všechny pan učitel, kterého plně respektovali a já se dosud rád vracím ve vzpomínkách na toto období, zejména při setkání s některým ze svých žáků.

V Žamberku jsem prožil radostné květnové dny roku 1945 a zapojil se do veřejného života v organizaci mládeže a za mládež jsem byl v říjnu 1945 zvolen do rady MěNV v Žamberku. Jako radní jsem zastupoval mladou generaci, čehož jsem si velmi vážil. Po válce po otevření vysokých škol, které byly nacisty v roce 1939 uzavřeny, jsem pocíťoval potřebu doplnit si své středoškolské vzdělání, a když mi bylo přiznáno stipendium, byl jsem zapsán jako řádný posluchač právnické fakulty University Karlovy v Praze. Vysokoškolské studium jsem dokončil promocí v Karolinu v roce 1950.

Patříte ke generaci pamětníků, jak jste prožíval a jak vzpomínáte na převratné politické události 20. století?

Mé generaci bylo dáno do vínku, řečeno v nadsázce, projít v jednom relativně krátkém životě rájem i peklem. Můj životní příběh vyvrací fámu šířenou za minulého režimu, že dříve mohli studovat a plně se uplatnit jen ti bohatí. K tomu chci ještě dodat, že kromě stipendií a podpor mně jako nemajetnému studentovi byla v letech 1937 a 1938 poskytnuta možnost bezplatného prázdninového pobytu ve středoškolském táboře v Beskydech. Pobyt tam tehdy stál 400 Kč a veškeré náklady mi hradilo ministerstvo školství a Spolek přátel střední školy ve Vysokém Mýtě. Byl kladen důraz nejen na výuku, ale i na výchovu. Výchova v rodinách a ve škole se vzájemně doplňovaly. K tomu přispívala i výuka v hodinách náboženství, kde mladí lidé získávali orientaci nejen v otázkách teologických, ale i celkový rozhled v oblasti morální, společenské i kulturní. Stabilita rodin byla zárukou stability státu.

Byl jsem studentem gymnázia, když v roce 1938 po „Mnichově“ a odchodu presidenta Beneše do exilu, následně nacistické okupaci a vypuknutí 2. světové války v roce 1939, zanikla první republika. Znamenalo to ztrátu všech svobod a nástup krvavé totality – to jsem byl studentem sexty gymnázia. Bylo mi 17 let.

Mnohem později, když sametovou revolucí padla druhá totalita a náš národ znovu získal svobodu, bylo mně a mým vrstevníkům 67 roků! Naše generace prožila celý aktivní život (s výjimkou krátkého období po 2. světové válce) ve zlé době nesvobody, kdy přestaly platit zásady logiky i normy mravní a právní a zcela se změnil a převrátil hodnotový systém.

Začátek nacistické okupace jsem prožil ve Vysokém Mýtě a ve smutku vzpomínám, když v březnu 1939 krásné náměstí tohoto bývalého královského města, které bylo svědkem velkých slavností a vojenských přehlídek, zaplavily hordy německých vojáků, kteří před radnicí rozmístili kulomety mířící do náměstí. Následovala vlna zatýkání i mých spolužáků, pro jejich spolkovou činnost a pro některé gestapo (=německá tajná státní

policie) přijelo přímo do školy. Byl zatčen a umučen v koncentráku i ředitel gymnázia a zatčeno bylo i několik profesorů. Po Heydrichiádě v roce 1943 bylo 9 studentů gymnázia popraveno v Drážďanech a Berlíně. Válka, což je nepochybně největší zlo v dějinách, přinesla nenahraditelné ztráty na životech, velká utrpení v rodinách, ničení hodnot budovaných po staletí, byl nedostatek všech potřebných věcí i potravin, ošacení – to vše bylo na listky. Veškeré zábavy byly zakázány.

Ukončení 2. světové války znamenalo pro celý národ i Evropu nesmírnou úlevu – skončilo násilí a svítla naděje na svobodu. Lidé nadšeně zdravili osvoboditele z Východu. I u nás v Žamberku, když v květnu 1945 začaly městem projíždět první kolony rudé armády, bylo celé město (alespoň 1. den) shromážděno na náměstí a vítalo radostně posádky tanků i dalších vozidel s velkými obrazy J. V. Stalina. Postupně jsme se dovídali z různých medií o budovatelských úspěších v SSSR o příchodu lepších zítřků, ale téměř nic nebylo známo o té druhé stránce nového režimu, o krvavých procesech v letech 1937 a 38 o pronásledování a utrpení v gulazích, o hladomoru v době zakládání kolchozů, a že po takzvaném Vítězném únoru k nám byli vysíláni poradci, kteří po stalinském vzoru školili naše lidi, jak připravit politické, zastrašovací procesy, aby se ve věznicích mučení odpůrci režimu přiznávali i k něčemu, co ani neudělali. Postupně se začalo tušit i to, že politika státu se nedělá v Praze ale v Moskvě. I po 21. srpnu 1968, který jsem shodou okolností prožil v Praze, kam jsem byl vyslán podnikem vyřešit reklamaci u odběratele. O té jsme vůbec nejednali, ale na pořadu byla tragická situace okupované vlasti a měl jsem pak možnost poznat na všech ulicích zejména před budovou rozhlasu všechny hrůzy spojené s okupací, což pak pokračovalo v celém období takzvané normalizace až do listopadu 1989.

Jak se vyvíjel váš profesní život a kterému oboru práva jste se věnoval?

Přestože můj vstup do života byl poznamenán tíživou sociální situací, měl jsem díky Bohu štěstí, že můj profesní život byl mimořádně pestrý a plný zvratů. Po maturitě v roce 1943 jsem pracoval jako pomocný dělník v zemědělství, pak jako učitel v letech 1943 – 1946. Po absolvování vysoké školy jsem byl řadovým úředníkem – podnikovým právníkem v letech 1949 – 1966, nejprve v n. p. Orban v Žamberku a od jeho zrušení k 31.12.1966, v národním podniku Perla v Ústí nad Orlicí. Poněvadž v průmyslovém podniku bylo právníčiny poměrně málo a bylo více administrativní práce, přihlásil jsem se, abych nabyl větší styk s právníckou praxí, jako soudce z lidu. Měl jsem tak možnost poznat při občasných zasedáních v senátu okresního soudu i agendu justiční a seznámit se tak i se soudci a pracovníky soudu. Na základě doporučení předsedy okresního soudu i krajského soudu, jsem byl v listopadu 1968 zvolen soudcem z povolání Okresního soudu v Ústí nad Orlicí s nástupem 1.12. téhož roku. Byla mi pro začátek určena kancelář společně s náměstkem předsedy Dr. Mokřým, který mě vřele přivítal a přislíbil všestrannou pomoc při zapracování. Téhož dne přišel do naší kanceláře aktivista KSČ z prokuratury a vyzval Dr. Mokrého, aby podepsal petici, že souhlasí s intervencí armád varšavské smlouvy v srpnu, když obecně se to odsuzuje. Dr. Mokřý však odmítl s tím, že tuto akci cizích armád nepovažuje za rozumnou. Sám je naopak přesvědčen, že jsme byli schopni si vnitřní situaci vyřešit bez cizí intervence. V tu chvíli jsem si plně uvědomil, že jsem přišel do společnosti slušných lidí, což se mi později mnohokrát potvrdilo.

Více než řešení sporů o majetek nebo různá práva mě zajímala problematika mezilidských vztahů a od dob učitelských i otázky výchovy dětí. Ve speciálním odboru péče o nezletilé děti, (opatrovnícké oddělení), se podle práva rodinného řeší a rozhodují veškeré otázky nezletilých dětí, t.j. výchova, výživa, úpravy po rozvodu, rodičovská práva, adopce, atd. V zastoupení soudu jsem se pak zúčastňoval všech jednání na ONV, v různých komisích a na aktivech. Byla to práce velmi náročná, ale smysluplná. Jedině při jednání v soudní síni se odhalovaly charaktery jednotlivců a jejich úmysly zlé nebo dobré ve vztahu k dětem. Na soudu bylo pak rozhodnutí o konečném řešení.

Vzpomínám na jednu kauzu z mnoha podobných, jaký dopad může mít na dítě nenávisný vztah mezi nezodpovědnými rodiči. Soudu byl podán návrh rozvedeného otce, kterému v rozvodovém řízení byl svěřen do výchovy nezletilý syn, když matka dítěte rodinu opustila a odstěhovala se do Prahy. Otec souhlasil, aby matka v době dohodnutého styku s dítětem si chlapce odvezla do Prahy. Ona mu však syna odmítla vrátit s odůvodněním, že si přeje zůstat u ní a nechce se k otci vrátit. Otec tedy podal návrh na soudní výkon rozhodnutí, tj. odnětí nezletilého dítěte matce a vrácení do jeho výchovy. Vypravil jsem se tedy s otcem chlapce a sociální pracovníci do Prahy provést navrhovaný výkon. Podařilo se nám vypátrat školu, kde byl nezletilý hoch zapsán jako prvňáček. Ředitelka školy, která už nějaké negativní zkušenosti s matkou měla, (ta nesprávně uvedla svého současného partnera jako otce), odmítla v této citlivé záležitosti spolupracovat a nechtěla, aby se o záležitosti jednalo na její škole. Teprve, když jsem ji ujistil, že rozhodně k nějakému násilnému zákroku nepřistoupím, souhlasila a vyzvala třídní

učitelku, aby chlapce přivedla. Jakmile hoch uviděl v ředitelně svého otce, vytřeštil oči, vydal ze sebe divný skřek a utekl s křikem na chodbu. Všichni jsme byli překvapeni a zaskočení touto nečekanou reakcí. Měl jsem už zkušenosti s řešením obdobných situací a bylo mi jasné, že matka v době, kdy měla v době styku chlapce u sebe, působila na něho naprosto neodpovědně. Otce vykreslila v nejhorších barvách, aniž by uvážila, jak dítěti škodí. Využila je k tomu, k čemu se bohužel uchýlovali zcela neodpovědní jedinci. Vyřizovala si své sobecké zájmy vůči nenáviděnému bývalému partnerovi, což pro děti vždy znamená velké trauma, které si nese do svého života. Končí pak většinou na psychiatrii.

Bylo jasné, že neodpovědná matka dítě připravila, jak se má chovat v okamžiku, až přijde jeho otec. Požádal jsem proto ředitelku, aby se pokus o sblížení dítěte s otcem ještě zopakoval. Když třídní učitelka chlapce opět přivedla, byl už připraven, že otce uvidí. Váhavě k němu přistoupil a otec se ho zeptal: „Ty se mě bojíš?“ Klučina již radostně odpovídal, že ne a ochotně mu ukazoval, co se učí. Do jejich rozmluvy jsme nezasahovali. Otec se pak zeptal syna, zda by se s ním chtěl vrátit domů a on bez váhání přisvědčil. O celém jednání byl sepsán protokol a otcí jsem dal souhlas, aby si v souladu se soudním rozhodnutím syna odvezl domů. Soudní protokol byl pak úřední cestou doručen matce.

Vedle uvedených profesí jsem byl řadu let též činný jako organizátor a průvodce zájezdů tuzemských i zahraničních. Zpočátku to byl jen koníček – cestování s rodinou i v podniku, kde jsem pracoval. Organizoval jsem výlety a po odchodu do důchodu jsem pak spolupracoval s Čedokem a jinými cestovními kancelářemi, jako samostatný podnikatel na podkladě živnostenského oprávnění. I to jsem považoval za smysluplné počinání, které přinášelo široké veřejnosti uspokojení i poučení. Tyto své aktivity jsem ukončil až ve svých 85 letech, kdy jsem zorganizoval můj zájezd poslední.

Děkuji, že jste se s námi rozdělil o svoje zajímavé vzpomínky z Vašeho života. Bylo mi ctí strávit s Vámi čas, který jste mi věnoval. Chci Vám nejen za sebe, ale i za farnost za vše poděkovat a také popřát k Vašemu životnímu jubileu hojnost Božího požehnání, pevně zdraví a ať Vám co nejdéle vydrží Vaše vitalita a životní elán.

Eva Šípková

ADVENTNÍ AUTORSKÉ ČTENÍ

V pondělí 3. prosince se na faře sešli čtenáři knih, aby si vyslechli zajímavou přednášku a úryvek z knihy „Zázrak v Praze“ regionálního autora pana Martina Leschingera. Večer to byl opravdu zajímavý a hrozně rychle utekl. Beseda probíhala v příjemné atmosféře, při popíjení čaje a punče. Mluvílo se o současně duchovní chudobě a o materiálním zaměření dnešní společnosti. Nebudeme ale zoufat, protože naší nadějí je Světlo, které vychází z Boží dobroty a symbolicky je to právě vyjádřeno v již zmiňované knize. Tou nadějí je sám Ježíš Kristus v podobě děťátka – Pražské Jezulátka. Po přednášce jsme měli možnost zakoupit si některé knihy z nakladatelství Flétna, včetně publikace „Zázrak v Praze“. Poděkování patří otcí Oldovi za podporu a jeho přítomnost po celou dobu setkání. Rádi bychom navázali na tuto vydařenou akci, a tak se můžete v příštím roce těšit na již 2. autorské čtení, nejspíš v době postní nebo velikonoční.

Někteří z nás také využili možnosti zakoupit si z fondu farní knihovny duplikáty za cenu cca 20 Kč za 1 knihu. Je to díky vstřícnosti našeho pana faráře, protože velká většina knih je jeho vlastních. Za získané peníze chceme zakoupit nové zajímavé publikace, např. „Youcat“ - katechismus pro mladé. Možnost získat zlevněné knihy bude v provozní době farní knihovny. Jste srdečně zváni!

Marie Souradová

VŽDYŤ NA VÁNOCÍCH JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ...

Kdysi dávno svolala zvířata sněm. Liška se zeptala veverky: "Co pro tebe znamenají Vánoce?"

Veverka odpověděla: "Pro mne Vánoce znamenají krásný stromeček ozdobený spoustou svíček a cukrovím, které mám tak ráda."

Liška se připojila se svou představou: "Pro mne samozřejmě nesmí chybět voňavá pečená husička. Bez pečinky by to opravdové Vánoce nebyly." Do řeči se jim vložil medvěd: "Vánočka! O Vánocích musím mít obrovskou sladkou vánočku!"

Slyšet se dala také straka: "Podle mne jsou o Vánocích nejdůležitější krásné a zářící šperky. O Vánocích se má všechno jen třpytit." Pozadu nechtěl zůstat ani vůl: "Vánoce dělá Vánocemi teprve šampaňské. Já bych ho vypil klidně dvě lahve!"

A osel, který to už nevydržel, se rychle zmocnil slova: "Vole, zbláznil ses? Vždyť na Vánocích je nejdůležitější Ježíšek. Copak jsi na to zapomněl?" Vůl se zastyděl, sklopil velkou hlavu a zabučel: "A vědí to vůbec lidé?"

Z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše od Bruno Ferrera vybraly Šárka a Lída Kladivovy

FARNÍ SILVESTR DĚTÍ

Dne 1.12. jsme zahájili dětský farní silvestr mší svatou v zámecké kapli. Hned na to se šlo na faru, kde byl program zahájen zajímavou seznamovací hrou. Potom následovala vědomostní hra, při které jsme se více dověděli o adventu a také ochutnali zajímavé věci. Za splnění jednotlivých úkolů jsme dostali otázku, z odpovědi nám vyšla tajenka, jejíž znění bylo: ADVENT.

Program jsme zakončili společnou modlitbou, při které jsme z rozstříhaných kousků papíru slepili obrázek. Na jednotlivé kousky těchto papírků jsme na zadní stranu mohli napsat prosbu nebo dík Bohu. Když byly papírky dané dohromady a slepené vznikl z toho krásný Betlém.

Celkem se nás zúčastnilo asi 15 dětí a myslím si, že to bylo velmi zdařilé.

Václav Rendl

TŘETÍ ŽAMBERSKÝ FARNÍ SILVESTR

1. prosince kolem 20. hodiny přivítali na faře manželé Moskvovi pár lidiček. A hned se naskytla otázka: „Proč se nás nesešlo víc?“. Možná byla hlavním důvodem obava z toho, že si vylosujeme nějaký úkol na příští rok. Ale letos došlo ke změně. Úkoly na celý rok byly na letáčcích na nástěnce, a kdo chtěl, mohl si dobrovolně nějaký vybrat. Někdo navrhl, že můžeme letáček také někomu darovat.

Potom následovala slovensky mluvená pohádka „O šípkové Růžence“. Herci byli většinou muži (např. R. Moskva ve dlouhé světle modré sukni představoval královský pár, Vašek Ježdík v roztomilých šatičkách zase princeznu). Celé vystoupení bylo vtipné a úsměvné.

Další úkol pro nás spočíval v tom, že každému byl na záda nalepen štítek se jménem významné osobnosti (např. Agent 007, Mojžíš, Emil Zátopek, Popelka, Karel Gott a další). Nikdo nevěděl, co má na zádech napsáno, a koho představuje. Mohl pouze ostatním pokládat otázky, na něž dostával odpověď ano nebo ne. Takto se musel doptat, kým je. Nebylo to lehké, některým z nás se nepovedlo identifikovat se. O legraci nebyla nouze.

Další hrou bylo pexeso. Utvořili jsme dvojice a domluvili si nějaký společný posunek. Dva dobrovolníci soutěžili o to, kdo rozpozná nejvíce dvojic. Záleželo hodně na postřehu. Také dobře vymyšlené.

Potom jsme se občerstvili v kuchyni, kde bylo připraveno sladké i slané mlsání. Povídali jsme si a dostali jsme tištěné hádanky. Snažili jsme se je správně doplnit a zapojit své mozkové závity. Výborný nápad.

A nastal hlavní hřeb večera: Casino. Majitele si zahrál R. Moskva, měl červenou košili, motýlka a vstřícné chování. Vystrojení krupiéři nás už očekávali u třech stolků s ruletou, kostkami a karetní hrou Black Jack. Hrál se s umělými žetony, které jsme na začátku obdrželi. Pan majitel na vše dohlížel, a když někdo vše prohrál, nabízel nám dlužní úpisy se slovy „určitě se dohodneme“. Někteří hráči se tak upsali ke splnění různých úkolů. Nechyběl ani bar s míchanými nápoji roztodivných chutí a názvů (vánoční překvapení, farní tajemství, atd.). Poprvé v životě jsem byla v Casinu. Taky to podle toho dopadlo. Byl to opět dobrý nápad.

Mezi jednotlivými soutěžení byla veselá „nedělní chvilka poezie“ v podání R. Moskvy. Jeho básně byly vtipné a vždy nás něčím překvapil.

Po 23. hodině jsme šli do našeho krásného ztemnělého kostela. Temnotu narušoval pouze ze svíček vytvořený kříž na koberci před obětním stolem a pár kalíšků na lavicích. Následovalo několik písní při kytaře, poděkování za vše minulé, prosba a požehnání o pomoc v nastávajícím církevním roce. Otec Oldřich poděkoval všem za pomoc při chodu farnosti a vyprošoval dary Ducha Svatého. Každý si podle svého mohl rozjímat, popřemýšlet a hlavně se pozastavit. Zaplat' Pánbůh.

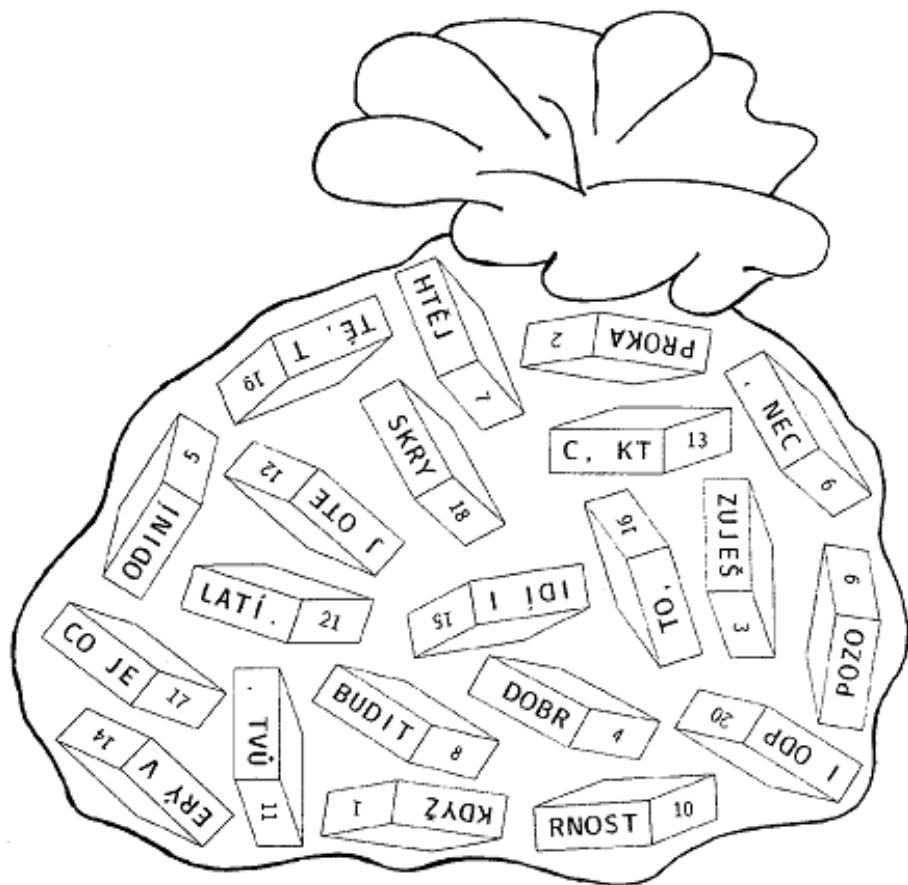
Moc nechybělo do půlnoci, když jsme se s manželem vydali domů se světlem, které vůbec nezhaslo. Děkuji za krásný večer s milými lidmi.

S. Kalousková

ČÍM SE ŘÍDIL SVATÝ MIKULÁŠ?

Zde je vak, jaký nosí svatý Mikuláš. Je v něm spousta dárečků. Jedním dárkem je také cenná rada z Písma svatého. Mikuláš se touto radou řídil, když lidem kolem sebe pomáhal. Vyluštíš ji? Poskládej balíčky od prvního do posledního.

TAJENKA: _____

ÚKLID V DOMĚ PÁNĚ

Bude to už rok, co jsem se zapojila do úklidu našeho kostela v Žamberku. A ráda bych se s vámi podělila o svou zkušenost a názory.

Jistě víte, že na úklidu kostela se podílí čtyři skupiny žen, které se pravidelně střídají. Úklid probíhá jednou zhruba za tři týdny a obnáší ořezání prachu z lavic a bočních oltářů, vytření podlahy, úklid kůru, presbytáře a sákrstie, vysávají se koberce a uklízí se i kaple Panny Marie Bolestné. Pro zhruba skupinu pěti až šesti žen jde o práci tak na tři hodiny.

Jenže ne vždy stačí přijít uklidit jednou za tři týdny. Jistě jste si všimli, že v kostele často probíhají různé práce (lešení, schody v presbytáři, atd.). To pak znamená přijít i mimo stanovenou dobu úklidu, a řeknu vám, že potom úklid ve třech lidech trvá i pět hodin. A to ještě není všechno, několikrát do roka je také třeba uklidit kapli svatě Rozálie a svatého Vojtěcha a zámeckou kapli.

Trochu jsem se o úklid v kostelech v okolních farnostech zajímala a ráda se s vámi o tyto informace podělím. Ve většině kostelů se celoročně uklízí každou sobotu. Bylo mi řečeno, že kostel je domem Páně a je ho třeba udržovat neustále v čistotě tak, jak to děláme i u sebe doma. A kdo je tedy ochoten chodit každý týden udržovat pořádek v kostele? Někde mají takový systém, že každý týden má úklid na starost jiná rodina z farnosti, jinde uklízí pokaždé ti stejní lidé. To záleží na vzájemné dohodě.

A teď můj názor. Myslím, že bychom byli schopni uklízet náš kostel každých čtrnáct dní. Měnit zaběhnutý systém čtyř úklidových skupin není třeba. Co je ale třeba, doplnit tyto skupinky o pomocníky s věkem nižším než 50 let. Možná by nebylo od věci, vytvořit na počátku kalendářního roku seznam sobot, kdy se bude uklízet a která skupina má zrovna přijít. Pak by každý věděl dostatečně dopředu, kdy má službu. Také bychom mohli do tohoto seznamu přidat i úklid kaplí.

Ráda bych vyzvala všechny ženy i muže, kteří mají chuť pomoci s úklidem kostela, ať přijdou na nejbližší úklid. Tam se domluví, se kterou skupinou by v úklidu pokračovali a pokud mohou častěji, tím lépe.

Na závěr chci za sebe poděkovat všem, kteří chodí do kostela uklízet, ač už mají třeba vyšší věk nebo pochroumané zdraví, a přesto jsou ochotni pomoci. Děkuji za čistý kostel.

Jitka Moskvová

K tomuto tématu jsem si pro vás nachystala také malou anketu:

1. Jak často si myslíte, že je třeba uklízet kostel?
2. Chodíte uklízet do kostela? V případě, že ne, přišla(-el) byste, kdyby vás někdo osobně pozval?

Žena

1. Myslím, že stačí tak jak to je, každou třetí sobotu.
2. Ano, chodím uklízet. Naše skupina by potřebovala více lidí, hlavně mladších.

Žena

1. Myslím, že v zimě stačí jednou za měsíc. V létě určitě častěji, více se praší.
2. Ano, chodím uklízet. Bylo by potřeba mladé lidi, my už stárneme.

Muž

1. Asi každý týden, tak jako doma.
2. Ne, nechodím uklízet. Zapojuji se ve farnosti jinak.

Žena

1. Nevím, asi každých čtrnáct dní.
2. Ne, nechodím uklízet, ale pokusím se přijít a pomoci.

Žena

1. Uklízet je třeba vždy, když je nepořádek. V kostele asi častěji než jednou za měsíc.
2. Ano, chodím uklízet. Uvítáme, když přijdou mladí, i třeba muži.

PŘIŠEL K NÁM MIKULÁŠ

Tak jako každý rok, i letos se na svátek sv. Mikuláše uskutečnila dětská mše svatá. Sešli jsme se v kapli sv. Rozálie, abychom společně očekávali příchod sv. Mikuláše a jeho doprovodu. Ten přišel hned po skončení mše a přivedl s sebou anděla a tři čerty.

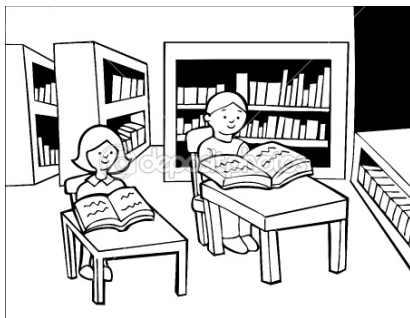
Mikuláš si povídal s dětmi, vyprávěl jim o svém životě a také se jich ptal na jejich chování během roku. Společně jsme mu zazpívali a poděkovali, že nás navštívil. A hned po té, co čerti za velkého rámusu zjistili, že není nikdo, koho by si mohli odnést, nás anděl podělil balíčky se spoustou dobrot. Škoda jen, že nedorazilo více

děti (asi se zalekli počasi), Mikuláš určitě počítal se všemi dětmi z farnosti, neboť andělovi hodně balíčků zbylo. Tak snad za rok už to bude s docházkou lepší.

Jitka Moskvová

FARNÍ KNIHOVNA V ŽAMBERKU

Jistě již mnozí z řad farníků zjistili, že mají možnost si od června na faře zapůjčit knihy a zaregistrovat se jako čtenáři farní knihovny. Někteří této možnosti využili a obohatili tak svou duši o ne jeden čtenářský zážitek. V době, kdy nákup knih je čím dál tím dražší záležitostí, je dobré využít této možnosti, která je navíc zadarmo. Tímto zvu další případné nesmělé zájemce, nebojte se a přijďte se alespoň do farní knihovny podívat! Výpůjční doba je ohlašována při nedělní mši svaté a je takřka pravidelně 1. a 3. neděli v měsíci po mši svaté. Uvítám také někoho, kdo by chtěl pomáhat při půjčování knih, ozvěte se mi, prosím. Všem přeji příjemné čtení při dlouhých zimních večerech.

Marie Souradová

POŘAD VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2012

		Žamberk	Písečná	Slatina nad Zdobnicí	Líšnice
Pondělí 24.12.	Štědrý den	24.00	16.30	22.00	15.00
Úterý 25.12.	Boží hod	9.15	11.15		
Středa 26.12.	sv. Štěpána	9.15	11.15	17.45	
Čtvrtek 27.12.	sv. Jana evangelisty	18.00			
		16.00 Albertinum			
		16.45 Penzion			
Pátek 28.12.	Mláďátka betlémská	18.00	16.45		
Sobota 29.12.		16.30 zám. kaple		18.00	
Neděle 30.12	Svaté rodiny	9.15	11.15		7.30
Pondělí 31.12.	sv. Silvestr	17.30		16.00	
Úterý 1.1.	Matky Boží	9.15	11.15		

Přejeme a vyprošujeme Boží pokoj a radostné prožití svátků vánočních.

Děkuji Vám všem, za vše dobré co jsme zatím společně prožili. Děkuji všem dárcům za pomoc, kterou poskytli na opravy a údržbu našich chrámů.

Boží požehnání ať Vás provází.

Vyprošuje P. Oldřich Kučera

GENERÁLNÍ VIZITACE NAŠICH FARNOSTÍ

Dne 20.11.2012 proběhla milá a příjemná návštěva jeho E. Mons. JUDr. Ing. Jana Vokála, JU.D. v rámci generální vizitace farností. Pan biskup nejdříve navštívil kostel a faru ve Slatině nad Zdobnicí a pozdravil se s panem starostou Petrem Tůmou. V Žamberku

se na radnici setkal s panem starostou Jiřím Dyrtem a na faře pak proběhla schůzka s panem baronem Janem Parishem. Pan biskup navštívil i zámeckou kapli a následně zkontroloval úřední záležitosti na faře. Při bohoslužbě v kostele sv. Václava hovořil o tom, co posiluje víru a při následném setkání se členy pastorační rady na faře zodpověděl aktuální otázky. Za srdečné jednání, věcnou kontrolu a přátelské povzbuzení patří díky.

P. Olda Kučera

KALENDÁŘ AKCÍ:

Pravidelné akce			
Název	Dny konání	Začátek	Nejbližší termín
Katechismus pro dospělé	pondělí - 1x za 2 týdny	po večerní mši svaté	14.1.2013
Náboženství	středa - každý týden	13-14:30 (13:30-15)	19.12., 9.1.2013
Mše svatá pro děti	první týden v měsíci	v 18:00 v kostele	7.1.2013
Farní knihovna	1. a 3. neděle v měsíci	po mši svaté	6.1. a 20.1. 2013

Plánované akce		
Název	Termín	Místo
Misijní klubko	středa 19.12. v 16:00	na faře v Žamberku
Roráty a ador. + snídáně	čtvrtek 20.12. v 6:00	kaple PM Bolestné
Výšlap na Žampach	středa 26.12. ve 14:15	Žampach
Tříkrálová sbírka	sobota 5.1.2013 dopol.	Žamberk
Tříkrálový koncert	neděle 6.1.2013 v 15:00	chrám sv. Václava v Žamberku

Děkujeme všem, kdo napsali své příspěvky do tohoto čísla Farního zpravodaje. Těší nás, že máte zájem o zkvalitnění našeho občasníku. Další písemné příspěvky můžete osobně předat někomu z redakční rady nebo posílat e-mailem na níže uvedenou adresu. Další číslo vyjde v březnu.

Technické náklady na výtisk Farního zpravodaje činí 5 Kč. Dobrovolné příspěvky na jejich úhradu můžete vhazovat do kasiček k tomu určených přímo v kostele.

Členové redakční rady Farního zpravodaje jsou: Ondřej Jäger, P. Oldřich Kučera, Roman Moskva, Jaroslav Schröffel a Marie Souradová. Technické zpracování: Ondřej Jäger, Václav Ježdík a Roman Moskva. Zpravodaj byl vydán díky dobrovolným příspěvkům aktivních farníků. Svoje připomínky a příspěvky můžete zasílat na email: zpravodaj@farnostzamberk.cz; www.farnostzamberk.cz